

BOEBS COLUMN

Over de sportwereld

December 2020

Door Boeb Jacobs

Op een mooie namiddag komt mijn beste vriend, zo niet mijn enige vriend, bij mij op Steyl op bezoek om een biertje te drinken. De hoogopgeleide evenwichtige ondernemer, die best tegen een stootje kan, had eerst nog tennis gespeeld. Het was maar een potje om de kat zijn staart geweest, dat hij had verloren, maar toch had de uitslag zijn humeur beïnvloed. Daar had hij de pest over in.

Waarom, waarde sportvrienden, meld ik u dit ware verhaal? Om er wijzer van te worden! Als een uitslag langere tijd uw humeur bepaalt. Als de uitslag heilig is, als het uitsluitend om de kniekers gaat, als het gezellig samen zijn niet telt, als de schoonheid van het spel (Paul van de Sterren in Schaakmagazine) geen enkele rol meer speelt, gaat de helft van ons ledenbestand op onze clubavond met een rotgevoel naar huis. En dat is eigenlijk niet de bedoeling. Het is in de sportwereld uit de hand gelopen. Zelfs op het laagste niveau is de uitslag dikwijls zaligmakend geworden. En daarmee gaat een deel van het genoegen in het spelletje verloren.

De grote belangstelling die heden ten dage voor sport bestaat is niet nieuw. Bij de oude Grieken stond sport al hoog in aanzien en trinden ze ervoor: De Griekse worstelaar Dimitrios Leandros is daar een mooi voorbeeld van: In het jaar 760 voor Chr. verloor hij tijdens de olympiade de finale. De dag daarna nam hij een kalfje in zijn armen en liep er een

ronde mee door de arena. Dat deed hij vier jaar lang, iedere dag. Om zijn tegenstanders te intimideren liep hij bij de eerstvolgende spelen een rondje door de arena met een volwassen stier op zijn rug. Wat is de moraal van dit verhaal? Dat wat voor lawaai het moderne trainerscanaille ook maakt, trainen niet veel meer is dan de lat steeds iets hoger leggen.

Na de Grieken bleef het lang stil in de sportwereld. De Romeinen bouwden wel arena's, maar lieten het sporten daar aan de leeuwen over. En duizend jaar later probeerden ridders te paard, als sport, elkaar nog wel overhoop te steken, maar dat was het dan ook wel.

Tot onze vriend Pierre Baron de Coubertin in 1896 onder het motto: 'Deelnemen is belangrijker dan winnen', de eerste moderne Olympische spelen organiseerde. Na die spelen begonnen de sporters zich in clubs te verenigen. Maar het stelde nog niet veel voor. De massa had wel wat anders dan sport aan hun hoofd. De zorg om het dagelijks bestaan. Er was geen geld. Mensen waren al blij als ze te eten hadden. En de betere klasse vond sport beneden haar waardigheid. De weinigen van hen die wel aan sport deden, vonden trainen kinderachtig. Sport werd lange tijd niet serieus genomen. Ook daar een voorbeeld van. Mijn jeugdvriend Willem de Gooier was van beroep broodbakker. Hij kon daarnaast verschrikkelijk hardlopen. Op een wedstrijddag begon Willem om vier in de ochtend in de bakkerij te werken, tot acht uur. Om tien uur ging hij met de handkar het nog warme brood uitventen. Om twee uur was hij afgewerkt. Twee uur later stond Willem fris en fruitig aan de start bij de Gooise Atletiek Club om

geselecteerd te worden voor de Nederlandse atletiekkampioenschappen. Intussen leven we in een nieuwe wereld, waar sport wordt gezien alsof het naast eten en drinken een eerste levensbehoefte is.

En nemen we het voor lief dat sport ook ongezonde spanning, rivaliteit, en teleurstelling oproept. Ja, zelfs voor slapeloze nachten kan zorgen. Maar ondanks dat, en dat in geval de oerdrift om te scoren de boventoon voert, zijn er nog steeds voldoende goede redenen om aan sport te doen: het is goed voor je zelfvertrouwen, je vergeet de dagelijkse zorgen, het verrijkt je sociale leven.

En niet in de laatste plaats, Ilse, mijn beeldschone dokter, zegt dat sporten goed is om mensen gezond te houden.